

Jeg vil godt komme med et par bemærkninger om det, som for mig næsten har været et gedemarked. Påstanden er jo, at CD sidste år lavede et finanslovsforlig, der primært var et regering-SF-CD-forlig, og at vi dermed havde valgt side. Det er ikke mere end en 14 dages tid siden, jeg så, at fru Ulla Tørnæs var ude og kræve, at nu skulle CD virkelig vise, at CD var et borgerligt parti, og nu skulle vi over i den lejr, og nu skulle vi både det ene og det andet.

Jeg vil godt benytte lejligheden til bare sådan i al stilfærdighed at minde om CD's politik. CD har den opfattelse, at man, når valget udskrives, skal fortælle, hvilken regering man agter at støtte efter valget. Det har vælgerne krav på, og det skal man naturligvis gøre.

Får vi så den regering, så er vi loyale over for den, så følger vi den i eller uden for den. Men får vi ikke den regering – og det var jo rent faktisk det, der skete sidste gang, at vi fik en anden regering end den, vi pegede på – jamen så er det vores opfattelse, at et partis hovedopgave er at påvirke og skubbe og puffe, for det første for at få resultater og for det andet for at få folkestyret til at fungere.

Det betyder altså, at vores opgave mellem valgene er at få nogle resultater i det her hus, ikke at rende rundt og fortælle, hvem det er man vil være sammen med hvornår, og hvem man vil støtte efter næste valg. Det er vores opfattelse, at folkestyret er bedst tjent ved, at partierne så faktisk gør et stykke arbejde for at fremme deres politik i stedet for den anden diskussion.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det er en umulig tanke, at SF og CD kan være i et generelt finanslovsforlig, dertil er vi for politisk uenige, men det ville da være tosset, hvis SF eller Venstre eller De Konservative kommer med forslag eller kan støtte CD-forslag, at vi så skulle stille os op og sige: Puha, det kan vi da i hvert fald ikke gøre.

Vi skal have så mange CD-resultater hjem som muligt, og det er ikke konstellationerne, der skal afgøre, om de resultater kommer hjem, resultaterne er vigtigere end konstellationerne. Og det vil sige, at finanslovsforliget har intet at gøre med, hvem CD vil pege på efter næste valg, hvilket ellers mange gode journalister har forsøgt at afæske os i de sidste uger. CD er ikke i regeringens lomme, men – og undskyld, hr. Thor Pedersen – CD er altså heller ikke i VKR's lomme.

Eksempelvis er CD voldsomt uenig i regeringens finanslovsforlag, den del af det, der belaster erhvervslivet, men vi er sandt at sige også meget uenige i V og K's ønske om, at det skal være ulandsbistanden, der klarer skattelettelserne i Danmark. Vi bryder os altså ikke meget om, når Det Konservative Folkeparti foreslår ulandsbistanden nedskåret med 25 pct., 4 mia. kr. ud af 16 mia. kr., det er ikke et rart signal. Vi er os, og vi er ikke i lommen på nogen.

Men vi vil meget gerne have et stort forlig, vi vil meget gerne have, at V og K er indblandet. Vi mener, det giver mest stabilitet, og det vil vi naturligvis prøve at skubbe med på.

Jeg nævnte før, at vi er meget uenige med regeringen i den erhvervsbelastning, der ligger i finansloven. Vi mener ikke, det er det rigtige tidspunkt at gøre det på. Det kan godt være, at man kan gå ud og vise store overskud, og hvad ved jeg, men der er altså andre perioder, hvor man også er ret tungt kørende i erhvervslivet, det kan være landbruget, men det kan også være resten af erhvervslivet. Og der er altså ingen, der skal komme og fortælle mig, at de byrder, man nu pålægger i de her år, er nogle, den samme regering vil fjerne, hvis det går dårligere for erhvervslivet i løbet af et stykke tid. Det tror vi simpelt hen ikke på.

En af de ting, vi ikke bryder os om, er f.eks. aktieavancebeskatningen, både den omlægning, der er, og også den forhøjelse af den, der er. Vi mener faktisk, at det er et meget forkert signal at sende ud på et tidspunkt, hvor det må være en fordel at få så mange mennesker med som medejere af deres virksomheder, som aktionærer, og så gør man det vanskeligere for småaktionærer at være med. Vi synes, det er meget uklogt, og vi mener faktisk, det giver en investeringsstruktur i Danmark, der er negativ.

Et andet område, jeg må nævne, er G-dagene: De er jo to i dag, nu vil regeringen sætte dem op til fem. Vi vil have dem væk, vi vil også have de to væk. Det vil vi faktisk, fordi det er vores opfattelse, at det bremser for virksomhedernes lyst til at ansætte mennesker.

Nu ved jeg godt, at finansministeren kommer op på talerstolen om et eller andet antal halve eller hele timer og siger: Jamen den dér barriere er jo for, at man ikke skal misbruge systemet, og det er jo for, at man ikke skal spekulere og sende folk hjem på det offentliges regning og alt det dér halløj. Vi ved det godt. Men vi tror, at den negative side ved de G-dage er langt, langt større end de positive, det at bremse noget mis-